

PROEVEN VAN LIEFDE

*Ik zing van beken, bloesems, duiffes en priëlen;
Van april, van mei, van juni en van julibloem.
Ik zing van meiboom, oogstwagen, wijnfeest en kermis,
Van bruid en bruidegom, en 't zoet gebak van hun verbintenis.*

– ROBERT HERRICK

*Waarachtig, wat deden we, jij en ik,
voordat we de liefde vonden?*

– DONNE

NORA
ROBERTS

Proeven van

liefde

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

© 2010 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Savor the Moment*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Fotolia
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 0610 9
NUR 302
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor mijn broer Jim, de bakker van onze familie

PROLOOG

Toen het einde van Laurel McBanes tijd op de middelbare school in zicht kwam, werd één ding steeds duidelijker.

Het eindfeest was een verschrikking.

Wekenlang ging het alleen maar over wie wie zou vragen, wie wie had gevraagd – en wie een ander had gevraagd, wat tot huilbuien en hysterische toestanden leidde.

In haar ogen veranderden de meiden in de aanloop naar het eindfeest in onzekere en beschamend passieve wezens. In de klaslokalen, op de gangen en het schoolplein trok het hele scala aan emoties voorbij, van aan hyperventilatie grenzende gelukzaligheid omdat die ene jongen hen had gevraagd voor een opgeklopt dansfeest, tot bittere tranen omdat die ene jongen dat niet had gedaan.

Het draaide allemaal om ‘die ene jongen’, een toestand die ze zowel stompzinnig als deprimerend vond.

En daarna was het nog niet afgelopen met de hysterische tafere-len, integendeel: die bereikten een hoogtepunt met de zoektocht naar een jurk, schoenen, de verhitte discussies over haar opsteken of juist los. Limo’s, afterparty’s, hotelsuites – wel, geen of misschien seks.

Ze had het hele circus gelaten voor wat het was als haar vriendinnen, met Parker ‘Poortwachter’ Brown voorop, haar niet hadden omgepraat.

Nu had ze een diep gat geslagen in haar spaarrekening – al die zuurverdiende dollars en centen van ontelbare uren in de bediening – met de uitgaven voor een jurk die ze waarschijnlijk nooit meer zou dragen, schoenen, een tas en de rest.

Ook daar kon ze haar vriendinnen de schuld van geven. Ze had zich laten meeslepen tijdens het winkelen met Parker, Emmaline en Mackensie, en meer uitgegeven dan ze van plan was.

Het door Emma voorzichtig geopperde idee om haar ouders te vragen de jurk te betalen, was geen optie, niet in Laurels ogen. Een kwestie van trots misschien, maar geld was een zeer pijnlijk onderwerp geworden in de McBane-huishouding sinds haar vaders zeper met riskante beleggingen en het probleempje met de belastingdienst.

Geen haar op haar hoofd dus die erover piekerde aan een van beiden hulp te vragen. Ze verdiende haar eigen geld, al een paar jaar.

Ze hield zich voor dat het niet uitmaakte. Ze had lang niet genoeg gespaard om het lesgeld voor het Culinair Instituut te kunnen betalen, of woonruimte in New York, ondanks de uren die ze na schooltijd en in de weekends in het restaurant had gewerkt. Het prijskaartje om er voor één avond fantastisch uit te zien, veranderde daar niets aan – en, ach wat, ze zág er fantastisch uit.

Ze deed haar oorbellen in, terwijl aan de andere kant van de kamer – Parkers slaapkamer – door Parker en Emma druk werd geëxperimenteerd om nog iets feestelijks te maken van Macs haar. Die had het in een opwelling gekortwiekt tot een model dat Laurel deed denken aan Julius Caesar die de Rubicon oversteekt. Ze probeerden van alles uit, van glitterspray tot met strassteentjes versierde schuifspeldjes in wat er over was van Macs vuurrode haar, en babbelden intussen non-stop door met zijn drieën, terwijl Aerosmith uit de cd-speler schalde.

Ze zat graag zo naar hen te luisteren, een beetje afgezonderd van de rest. Misschien vooral nu, nu ze zich ook een beetje afgezonderd voelde. Ze waren hun hele leven al vriendinnen, en nu – met of zonder overgangsritueel – gingen er dingen veranderen. Komende herfst vertrokken Parker en Emma naar de universiteit. Mac ging werken en tussen de bedrijven door fotografie cursussen doen.

En nu de droom over het Culinaire Instituut in rook was opgegaan vanwege geldgebrek en de zoveelste huwelijks crisis van haar ouders, zou zij genoeg moeten nemen met een deeltijdopleiding. Verschillende cursussen, hoogstwaarschijnlijk. Ze moest het praktisch aanpakken. Realistisch blijven.

Daar ging ze nu niet aan denken. Nu kon ze net zo goed van het moment genieten, en van dit ritueel dat Parker, wie anders dan Parker, op touw had gezet.

Parker en Emma mochten dan naar het eindfeest van hun exclusieve particuliere school gaan, terwijl zij en Mac naar die van hun op de openbare school gingen, maar het omkleden en optutten deden ze met zijn vieren. Beneden zaten Parkers en Emma's ouders te wachten, en er zouden vast tientallen foto's en uitroepen van 'O, kijk onze meisjes nou toch!' omhelzingen en misschien een paar vochtige ogen volgen.

Macs moeder had het te druk met zichzelf om zich te interesseren voor haar dochters eindfeest, wat, Linda kennende, voor iedereen wel zo prettig was. En Laurels ouders? Ach, die werden zo in beslag genomen door hun eigen leven, hun eigen problemen, dat het hun weinig kon schelen waar ze was of wat ze deed vanavond.

Dat was ze wel gewend. Ze was het zelfs prettiger gaan vinden.

'Alleen de glittertjes,' besloot Mac, haar hoofd heen en weer draaiend om het resultaat te bekijken. 'Het heeft wel wat Tinker Bell-achtigs. Maar dan cool.'

'Vind ik ook.' Parker, haar supersteile bruine haar als een glanzende waterval over haar rug, knikte. 'Een elfje met een rafelrandje. Wat vind jij, Em?'

'Volgens mij moeten we de ogen nog wat meer aanzetten, voor een dramatisch effect.' Emma's zachte, diepbruine ogen vernauwden zich peinzend. 'Dat kan ik wel doen.'

'Ga je gang.' Mac haalde haar schouders op. 'Maar schiet wel een

beetje op, oké? Ik moet de boel nog klaarzetten voor de groepsfoto.'

'We liggen op schema.' Parker keek op haar horloge. 'We hebben nog een halfuur voordat...'. Toen ze zich omdraaide, viel haar blik op Laurel. 'Hé. Je ziet er echt onwijs mooi uit!'

'O, zeker weten!' Emma klapte in haar handen. 'Ik wist dat dat de jurk voor jou was. Bij het glanzende roze lijken je ogen nog blauwer.'

'Als jij het zegt.'

'Er ontbreekt nog één ding.' Parker liep snel naar haar dressoir en trok een laatje van haar sieradenkistje open. 'Deze haarspeld.'

Laurel, een tener meisje in glanzend roze, haar zomerblonde haar op Emma's aandringen in lange, nonchalante krullen, haalde haar schouders op. 'Mij best.'

Parker hield de speld op verschillende manieren tegen Laurels haar. 'Kijk eens wat vrolijker,' droeg ze haar op. 'Het wordt een leuke avond.'

Jeminee, stel je niet zo aan, Laurel! 'Weet ik. Sorry. Het zou nog leuker zijn als we alle vier naar hetzelfde feest gingen, zeker nu we er allemaal zo supermooi uitzien.'

'Ja, dat is waar.' Parker besloot een paar krullen van de zijkant op te pakken en die achter op haar hoofd vast te zetten. 'Maar we zien elkaar hier na afloop en dan gaan we een feestje bouwen, elkaar in geuren en kleuren vertellen hoe het was. Ziezo, kijk eens.'

Ze draaide Laurel naar de spiegel, waarin de meiden zichzelf en elkaar opnamen.

'Ik zie er inderdaad fantastisch uit,' zei Laurel, en daarmee maakte ze Parker aan het lachen.

Na een uiterst vluchtig roffeltje ging de deur open. Mrs. Grady, sinds jaar en dag de huishoudster van de Browns, plantte haar handen op haar heupen om het viertal te keuren.

'Jullie kunnen ermee door,' zei ze. 'Dat mag ook wel na al dat getut. En nu als de wiedeweerga naar beneden voor de foto's. Jij.' Ze wees

naar Laurel. ‘Met jou moet ik een hartig woordje spreken, jongedame.’

‘Wat heb ik gedaan?’ wilde Laurel weten, haar vriendinnen om de beurt aankijkend, terwijl Mrs. Grady weg beende. ‘Ik heb niks gedaan.’ Maar omdat Mrs. Grady’s woord wet was, haastte Laurel zich achter haar aan.

In de woonkamer draaide Mrs. Grady zich om, haar armen over elkaar geslagen.

Preekhouding, dacht Laurel met overslaand hart. Ze groef in haar geheugen naar een eventuele misstap die haar op zo’n preek zou komen te staan van de vrouw die tijdens haar tienerjaren meer een moeder voor haar was geweest dan haar eigen moeder.

‘Zo,’ begon Mrs. Grady. ‘Je zult nu wel denken dat je volwassen bent.’

‘Ik –’

‘Nou, dat ben je niet. Maar je bent op weg. Jullie vieren rennen hier al rond sinds jullie nog in de luiers zaten. Daar komt verandering in, nu jullie allemaal je eigen weg gaan. Voorlopig, althans. Ik heb begrepen dat jouw weg naar New York voert, naar die chique banketbakersschool.’

Haar hart sloeg nog een keer over, waarna ze de speldenprik van een uiteengespatte droom voelde. ‘Nee, ik, eh... houd mijn baantje in het restaurant aan, en ga proberen een paar cursussen te volgen bij –’

‘Nee, dat ga je niet.’ Opnieuw stak Mrs. Grady een vinger in haar richting. ‘Een meisje van jouw leeftijd kan in New York City maar beter haar hersens gebruiken en voorzichtig zijn. En naar ik heb begrepen, moet je, als je wilt slagen op die school, keihard werken. Er komt heel wat meer bij kijken dan mooi glazuur of lekkere koekjes maken.’

‘Het is een van de beste scholen, maar –’

‘Dan word jij een van de besten.’ Mrs. G haalde iets uit haar zak.

Ze stak Laurel een cheque toe. ‘Dat moet genoeg zijn voor het eerste semester, het lesgeld, fatsoenlijke woonruimte en voldoende eten om lichaam en geest gezond te houden. En zorg dat je het verstandig gebruikt, anders heb je mij wat uit te leggen, begrepen? Als je laat zien wat ik denk dat je kunt, praten we te zijner tijd over het volgende semester.’

Volkomen perplex staarde Laurel naar de cheque in haar hand. ‘Dat kunt u niet... Dat kan ik niet...’

‘Dat kan ik wel, en jij gaat het zo doen. Punt uit.’

‘Maar –’

‘Je hebt me wel gehoord. Ik zei: punt uit. Als je me teleurstelt, zwaait er wat, neem dat maar van me aan. Parker en Emma gaan naar de universiteit, en Mackensie wil met alle geweld fulltime met fotografie aan de slag. Jij wilt een andere richting uit, dus doe dat dan ook. Het is toch wat je wilt?’

‘Het allerliefst, ja.’ Tranen prikten in haar ogen, snoerden haar keel dicht. ‘Mrs. G, ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik zal u terugbetalen. Ik zal –’

‘Dat is je geraden. Je gaat me terugbetalen door iets van jezelf te maken. Je hebt het nu zelf in de hand.’

Laurel sloeg haar armen om Mrs. Grady heen, hield haar stevig vast. ‘U zult er geen spijt van krijgen. Ik zal zorgen dat u trots op me kunt zijn.’

‘Daar vertrouw ik op. Ga je nu maar gauw klaarmaken.’

Laurel hield haar nog eventjes vast. ‘Dit zal ik nooit vergeten,’ fluisterde ze. ‘Nooit. Dank u wel. Dank u, dank u!’

Ze vloog naar de deur, popelend om het nieuws aan haar vriendinnen te vertellen, en draaide zich daar nog een keer om, jong, stralend. ‘Ik sta nu al te springen om ermee te beginnen.’

In haar eentje, met Norah Jones' zwoele stem uit haar iPod, vormde Laurel uit een plaat fondant sierlijk, eetbaar kantwerk. Ze hoorde de muziek eigenlijk niet, had die meer opstaan als achtergrondgeluid dan om ernaar te luisteren, terwijl ze met uiterste precisie het kantwerk op de tweede van vier etages aanbracht.

Ze stapte achteruit om het resultaat te bekijken, eromheen te lopen, op zoek naar eventuele schoonheidsfoutjes. De klanten van Vows verwachtten perfectie, en dat was precies wat ze hun zou geven. Tevreden knikte ze, waarna ze een flesje water pakte om wat te drinken, terwijl ze haar rug rekte.

‘Twee klaar, nog twee te gaan.’

Ze wierp een blik op het bord waarop ze diverse stalen antiek kant had geprikt, en op de tekening van het definitieve ontwerp voor de taart die de bruid van vrijdagavond had goedgekeurd.

Ze moest nog drie ontwerpen afmaken: twee voor zaterdag, een voor zondag – maar dat was niets nieuws. Juni was het hoogseizoen bij Vows, het bruiloften- en evenementenbureau dat ze met haar vriendinnen runde.

In een paar jaar tijd hadden ze een idee omgezet in een goedlopend bedrijf. Dat soms iets te goed liep, dacht ze, wat ook de reden was dat ze tegen een uur 's nachts nog kantwerk van fondant stond te maken.

Het was juist een positief punt, besloot ze. Ze was dol op dit werk.

Ze hadden allemaal hun eigen passie. Emma had de bloemen, Mac de fotografie, Parker de organisatie. En zij had de taarten. En de gebakjes, dacht ze, en de bonbons. Maar de taarten vormden het klapstuk.

Ze ging weer verder, begon de volgende plaat uit te rollen. Zoals gewoonlijk had ze haar zomerblonde haar met een klem op haar achterhoofd vastgezet, zodat het niet in de weg zat. Maïsmeeel bedekte het bakkersschort dat ze over haar katoenen broek en T-shirt droeg, en de klompen voorkwamen dat ze al te zere voeten kreeg na urenlang staan. Haar handen, sterk geworden door jarenlang kneden, uitrollen en tillen, werkten vlug en vaardig. Op het moment dat ze aan het volgende patroon begon, verscheen er op haar scherp getekende, hoekige gezicht een geconcentreerde uitdrukking.

Perfectie was niet slechts een doel in haar creatieve vak. Voor Vows Icing was het een noodzaak. De bruidstaart was meer dan bakken en versieren, suikerglazuur en vulling. Net zoals de trouwfoto's die Mac nam meer waren dan plaatjes, en de bloemstukken en boeketten die Emma maakte meer dan bloemen. De details en schema's en wensen die Parker op elkaar afstemde, vormden uiteindelijk meer dan de op-telsom van de verschillende onderdelen.

Al die elementen samen leverden een unieke, onvergetelijke ervaring op, waarbij de reis werd gevierd die twee mensen hadden besloten samen te ondernemen.

Romantisch, absoluut, en Laurel geloofde in romantiek. In theorie, dan. Ze geloofde nog sterker in symbolen en het vieren van momenten. En in een werkelijk weergaloze taart.

Haar gezicht kreeg zachtere, blijde trekken toen ze de derde laag afmaakte, en haar diepblauwe ogen lichtten op toen ze Parker in de deuropening zag staan. 'Waarom lig je niet in bed?'

'Details.' Parker beschreef een cirkel naast haar slaap. 'Ik zat te malen. Hoelang ben je hier al mee bezig?'

'Een poosje. Ik moet dit afmaken zodat het vannacht kan opstijven. En ik moet morgen de twee taarten voor zaterdag in elkaar zetten en versieren.'

'Wil je gezelschap?'

Ze kenden elkaar zo goed dat als Laurel nee zei, dat niet als een belediging werd opgevat. En vaak, wanneer ze in opperste concentratie aan het werk was, luidde het antwoord nee.

‘Ja, hoor.’

‘Beeldschoon ontwerp.’ Parker liep, net als Laurel even daarvoor, om de taart heen. ‘Het subtiele van wit op wit, het effect van de verschillende hoogtes van de etages – en de ragfijne patronen op elke laag. Het lijken echt net verschillende stukken kant. Ouderwets, vintage, dat is het thema van onze bruid. Hiermee sla je de spijker op zijn kop.’

‘We gaan lichtblauw lint om het voetstuk wikkelen,’ zei Laurel, die intussen aan de volgende plaat begon. ‘En Emma gaat witte rozenblaadjes om de voet strooien. Het wordt een topper.’

‘Met de bruid was goed samen te werken.’ Gehuld in een zachte pyjama, haar lange bruine haren los in plaats van in de onder werktijd gebruikelijke sluike staart of gladde knot, zette Parker water voor de thee op. Een van de voordelen van een bedrijf aan huis hebben, en van Laurel als huisgenoot – met Emma en Mac ook vlakbij op het landgoed – was dat je ’s avonds laat nog een praatje kon maken.

‘Ze weet wat ze wil,’ merkte Laurel op, een stuk gereedschap uitzoekend om schulpranden mee te maken. ‘Maar ze staat open voor suggesties, en ze is tot nu toe nog niet door het lint gegaan. Als ze dat nog vierentwintig uur volhoudt, heeft ze Vows felbegeerde Brave Bruidstatus meer dan verdiend.’

‘Ze oogden vanavond bij de repetitie gelukkig en relaxed, en dat is altijd een goed teken.’

‘Nou en of.’ Laurel werkte verder aan het patroon van nauwkeurig geplaatste ringetjes en stipjes. ‘Maar nogmaals, waarom lig je niet in bed?’

Parker slaakte een zucht en pakte een theepotje. ‘Ik had even zo’n momentje. Ik zat met een glas wijn uit te blazen op mijn terras. Ik kon Macs woning zien en die van Emma. In beide huisjes brandde licht,

en ik kon de bloemen in de tuin ruiken. Het was zo stil, zo mooi. De lichten gingen uit – eerst bij Emma en even later bij Mac. Ik dacht aan Macs bruiloft die we aan het plannen zijn, en dat Emma net verloofd is. En aan al die keren dat we bruiloftje speelden, wij vierden, toen we nog klein waren. Nu is het werkelijkheid geworden. Ik zat daar in de stilte, in het donker, en wenste ineens dat mijn ouders er nog waren om het te kunnen zien. Te zien wat we hier hebben opgebouwd en wie we zijn geworden. Daar bleef ik een beetje in hangen.’ Ze zweeg om thee in de pot te scheppen. ‘Aan de ene kant voelde ik me verdrietig omdat ze er niet meer zijn, aan de andere kant blij omdat ik weet dat ze trots op me zouden zijn. Op ons.’

‘Ik denk nog vaak aan ze. Dat geldt voor ons allemaal.’ Laurel werkte gestaag door. ‘Omdat ze zo’n grote rol in ons leven hebben gespeeld, en omdat hier nog zoveel aan hen herinnert. Dus ik weet wat je bedoelt met erin blijven hangen.’

‘Ze zouden het te gek vinden van Mac en Carter, van Emma en Jack, denk je niet?’

‘Ja, zeker weten. En wat we hier hebben opgebouwd, Parker? Een topbedrijf. Dat zouden ze ook te gek hebben gevonden.’

‘Wat een mazzel dat je nog aan het werk was.’ Parker schonk kokend water in de pot. ‘Ik voel me al een stuk relaxter.’

‘Tot je dienst. Ik zal je zeggen wie er nog meer mazzel heeft, en dat is de bruid van vrijdag. Want deze taart?’ Ze blies een verdwaalde haarlok uit haar ogen en knikte zelfvoldaan. ‘Dat is echt een juweel. En wanneer ik het bruidspaartje erbovenop zet, zullen engelen tranen van geluk schreien.’

Parker zette de theepot opzij om te laten trekken. ‘Echt, Laurel, je mag wel eens wat meer trots voor je eigen werk tonen.’

Laurel grinnikte. ‘Laat die thee maar zitten. Ik ben hier bijna klaar. Schenk me maar een wijntje in.’

De volgende ochtend, na een goede zes uur slaap, werkte Laurel een snelle sessie in de sportzaal af voordat ze zich in haar werktenue hees. Ze zou het grootste deel van de dag opgesloten zitten in haar keuken, maar voordat dat deel van haar werk begon, was er eerst nog de bespreking die aan elk evenement voorafging.

Laurel racete van haar vleugel op de tweede etage naar de benedenverdieping van het gigantische huis en door naar de grote keuken waar Mrs. Grady fruit op een schaal aan het leggen was.

‘Morgen, Mrs. G.’

Mrs. Grady trok haar wenkbrauwen op. ‘Zo, zo, wat een energie.’

‘Ik bruis van energie, voel me kiplekker.’ Laurel balde haar handen tot vuisten, spande haar spieren aan. ‘Wil koffie. Sloten.’

‘Parker heeft de koffie al mee naar boven genomen. Neem jij dit fruit en de broodjes maar mee. Eet wat van dat fruit. Een dag hoort niet te beginnen met een chocoladecroissant.’

‘Goed, *ma'am*. Zijn de anderen er al?’

‘Nog niet, maar ik zag Jacks truck net weggijden en ik verwacht dat Carter hier zo opduikt met een smekende blik in zijn ogen in de hoop dat ik hem een stevig ontbijt voorzet.’

‘Dan maak ik me uit de voeten.’ Laurel pakte de schalen op, die ze in evenwicht hield met de behendigheid van de serveerster die ze vroeger was geweest.

Ze droeg ze naar boven naar de bibliotheek, die tegenwoordig dienstdeed als de vergaderzaal van Vows. Parker zat aan de grote tafel, haar BlackBerry, als altijd, binnen handbereik. De sluike staart hield het haar uit haar gezicht, en de kraakheldere witte blouse straalde zakelijkheid uit, terwijl ze aan haar koffie nipte en gegevens op haar laptop bestudeerde met nachtblauwe ogen die niets ontgingen, wist Laurel.

‘Proviand,’ kondigde Laurel aan. Ze zette de schalen neer, streek haar halflange haar achter haar oren voordat ze Mrs. Grady braaf ge-

hoorzaamde en een kommetje fruit voor zichzelf vulde. ‘Ik miste je vanochtend in de sportzaal. Hoe laat was je op?’

‘Zes uur, en dat was maar goed ook, want de bruid van zaterdagmiddag belde even na zevenen. Haar vader is over de kat gestruikeld en heeft waarschijnlijk zijn neus gebroken.’

‘O jee.’

‘Ze maakt zich zorgen over hem, maar bijna net zo erg over hoe hij er op de bruiloft uit zal zien en op de foto’s. Ik ga de visagiste bellen om te vragen wat zij eraan denkt te kunnen doen.’

‘Sneu voor de VVB, maar als dat het grootste probleem wordt dit weekend, ziet het er rooskleurig uit voor ons.’

Parker stak een waarschuwende vinger naar haar uit. ‘Klop het maar gauw af.’

Mac kwam binnenslenteren, lang en slank in jeans en een zwart T-shirt. ‘Hallo, hartsvriendinnetjes van me.’

Laurel tuurde door haar wimpers naar de lome glimlach en nasmeulende groene ogen van haar vriendin. ‘Je hebt ochtendseks gehad.’

‘Ik heb dampende ochtendseks gehad, dank je.’ Mac schonk zichzelf koffie in, griste een muffin van de schaal. ‘En jij?’

‘Vals kreng.’

Met een lach plofte Mac op haar stoel, strekte haar benen uit. ‘Ik geef de voorkeur aan mijn ochtendtraining boven jouw loopband en fitnessapparaten.’

‘Akelig, gemeen, vals kreng,’ zei Laurel, en ze stopte een framboos in haar mond.

‘Ik ben dol op de zomer, wanneer de liefde van mijn leven niet in alle vroegte op hoeft om jonge geesten te verlichten.’ Ze klapte haar eigen laptop open. ‘Nu ben ik helemaal klaar, in alle opzichten, voor zakelijke aangelegenheden.’

‘De VVB van zaterdagmiddag heeft wellicht zijn neus gebroken,’ informeerde Parker haar.

‘Balen.’ Macs voorhoofd rimpelde. ‘Ik kan een heleboel doen met Photoshop, als ze dat willen – maar het is wel een soort van bedrog. Het is zoals het is, en het levert een gemakkelijke herinnering op. Als je het mij vraagt.’

‘We zullen het de bruid vragen, zodra ze terug is van de dokter.’ Parker keek op toen Emma binnen kwam stormen.

‘Ik ben niet te laat. Ik heb nog twintig seconden.’ Met dansende zwarte krullen stooft ze op de koffiepot af. ‘Ik ben weer in slaap gevallen. Na afloop.’

‘O, ik haat jou ook,’ foeterde Laurel. ‘We moeten een nieuwe regel invoeren. Geen gepoch over seks tijdens zakelijke besprekingen zolang de helft van ons droogstaat.’

‘Vóór,’ zei Parker meteen.

‘Ach gut.’ Lachend schepte Emma wat fruit in een kommetje.

‘De VVB van zaterdagmiddag heeft wellicht zijn neus gebroken.’

‘Ach gut,’ herhaalde Emma bij Macs mededeling, maar nu vol medeleven.

‘We moeten eerst de uitslag maar eens afwachten, maar hoe het ook uitpakt, dit is iets waar Mac en ik een mouw aan moeten passen. Ik houd je op de hoogte,’ zei Parker tegen Mac. ‘De bruiloft van vanavond. Alle gasten en familieleden van buiten de stad zijn aangekomen. De bruid, de MVB en de bruidsmeisjes worden hier om drie uur verwacht voor haar en make-up. De MVBG heeft zelf een afspraak bij een schoonheidssalon en is hier tegen vieren, met de VVBG. VVB komt met zijn dochter. We houden hem aangenaam bezig tot het tijd is voor de officiële foto’s met hem. Mac?’

‘De jurk van de bruid is een plaatje. Vintage romantisch. Die sfeer ga ik extra aanzetten.’

Terwijl Mac haar plannen en tijdschema uiteenzette, stond Laurel op voor een tweede kop koffie. Ze maakte af en toe een aantekening, ook toen Emma het overnam. Aangezien Laurels werk er voor het

grootste deel al opzat, zou ze bijspringen waar en wanneer dat nodig was.

Het was een werkwijze die ze in de tijd dat Vows zich van idee tot werkelijkheid had ontwikkeld, hadden geperfectioneerd.

‘Laurel,’ zei Parker.

‘De taart is af – en sensationeel. Hij is wel loeizwaar, dus ik heb de oproepkrachten nodig om hem naar de receptieruimte te brengen, maar verder hoeft er niets meer aan te doen. Zodra hij binnen staat, mag jij aan de gang met de linten en witte rozenblaadjes, Emma, maar dat is alles totdat we gaan uitserveren. In plaats van een bruidegomstaart hebben ze gekozen voor een assortiment minigebakjes en hartvormige chocolaatjes. Die zijn ook klaar, en we serveren ze op wit porselein met kanten onderleggetjes, afgestemd op het ontwerp van de taart. Het tafelkleed onder de taart is van zachtblauw opengewerkt kant. Mes en taartschep worden door de B en BG meegebracht. Ze zijn van haar oma geweest, dus daar moeten we een oogje op houden.’

Ze zweeg even. ‘Vandaag ben ik bijna de hele dag bezig met de taarten voor zaterdag, maar ik verwacht rond vier uur klaar te zijn, mocht iemand me nodig hebben. Tijdens de laatste set van de band doen de oproepkrachten de overgebleven taart in gebaksdozen en strikken daar blauw lint omheen waarop we de namen van de B en BG hebben laten drukken, en de datum. Hetzelfde geldt voor overgebleven chocolaatjes of gebakjes. Mac, ik wil graag een foto van de taart voor mijn portfolio. Dit ontwerp heb ik nog niet eerder gemaakt.’

‘Staat genoteerd.’

‘En Emma, ik heb de bloemen nodig voor de taart voor zaterdagavond. Kun je me die brengen als je met de aankleding voor vanavond begint?’

‘Geen punt.’

‘Op persoonlijk vlak?’ Mac stak een hand op om de aandacht te trekken. ‘Niemand heeft er met een woord over gerept dat mijn moe-

ders zoveelste bruiloft morgen is, in Italië. Wat gelukkig vele duizenden kilometers van ons knusse huis hier in Greenwich in Connecticut, verwijderd is. Ze belde me vanochtend even na vijven, want het fenomeen tijdsverschil wil maar niet tot Linda doordringen en – daar hoeven we geen doekjes om te winden – het kan haar ook geen bal schelen.’

‘Waarom heb je de telefoon niet gewoon laten gaan?’ vroeg Laurel, terwijl Emma bemoedigend over Macs been wreef.

‘Omdat ze het dan doodleuk zou blijven proberen – en ik probeer met haar om te gaan. Waarbij ik voor de verandering eens grenzen aangeef.’ Mac haalde haar vingers door haar felrode korte plukken. ‘Er waren, uiteraard, tranen en verwijten, want ze heeft besloten dat ze me erbij wil hebben. In tegenstelling tot vorige week, toen ze dat juist niet wilde. Omdat ik absoluut niet van plan ben in het vliegtuig te stappen, zeker niet nu ik vanavond een evenement heb, morgen twee en zondag ook een, om haar voor de vierde keer in het huwelijksbootje te zien stappen, praat ze niet meer tegen me.’

‘Hield ze dat maar vol.’

‘Laurel,’ mompelde Parker.

‘Ik meen het. Jij hebt haar al eens een veeg uit de pan gegeven,’ hielp ze Parker herinneren. ‘Ik niet. Ik kan het alleen maar laten dooreterten.’

‘Wat ik op prijs stel,’ zei Mac. ‘Echt. Maar zoals jullie zien, ben ik niet in een depressie geschoten, verzuip ik niet in schuldgevoelens en ben ik zelfs verre van sikkeneurig. Ik denk dat het zo zijn voordelen heeft een man te hebben die verstandig, liefhebbend en door en door stabiel is. Afgezien van werkelijk fantastische ochtendseks. Jullie hebben stuk voor stuk achter me gestaan tijdens mijn aanvaringen met Linda, jullie hebben geprobeerd me erdoorheen te slepen als ze weer eens iets idiotoots eiste en zich feitelijk idiotoot gedroeg. Ik geloof dat Carter me net dat extra zetje heeft gegeven, en nu kan ik het aan. Dat wilde ik jullie even vertellen.’